

Sygn. akt VII Ka 998/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Zbierzchowski

Sędziowie: SO Dariusz Firkowski (spr.)

SO Remigiusz Chmielewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale funkcjonariusza Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie Agnieszki Gutowskiej-Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2017 r. sprawy

1.A. R. ur. (...) w K., syna A. i A. z domu J.

oskarżonego z art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

2.R. W. ur. (...) w K., syna S. i H. z domu G.

oskarżonego z art. 107§1 kks

3.P. M. ur. (...) w C., syna L. i M. z domu W.

oskarżonego z art. 107§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez Naczelnika (...) w O.

od wyroku Sądu Rejonowego wK. z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K 48/17

I uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych R. W. oraz P. M. i na podstawie art. 1§2 kks w zw. z art. 17§1pkt3 kpk w zw. z art. 113§1 kks postępowanie karne co do tych oskarżonych umarza i na podstawie art.632a§1 kpk obciąża każdego z nich kosztami procesu za postępowanie odwoławcze po 1/3 części,

II w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy i w tej części kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 998/17

UZASADNIENIE

1/ A. R. został oskarżony o to, że w dniu 21 października 2015 r. w K. przy ul. (...), w lokalu M. (...), będąc osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i finansowe firmy (...) Sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) S., realizując umowę dzierżawy części powierzchni, zawartą w dniu 05.05.2015 r. z (...) .H.U. (...), dzierżawiąc część powierzchni lokalu pod instalację i eksploatację automatów do gier, urządził gry na automatach H. (...) oraz S. (...) (...), w miejscu do

tego nieprzeznaczonym i bez wymaganego zezwolenia naruszając dyspozycje określoną w art. 14 ust. 1, art. 23a ust. 1, w zw. z art. 2 ust. 3 i 4 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. 2015 r. 612 ze zm.)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107§ 1 kks

2/ R. W. został oskarżony to , że w dniu 21 października 2015 r. w K. przy ul. (...), w lokalu L. realizując umowę dzierżawy części powierzchni, zawartą w dniu 05.10.2015 r.(...) P. M. z siedzibą w C., oraz umowę z dnia 05.05.2015 r. z (...) Sp. z o.o. siedzibą w G., wydierżawiając część powierzchni lokalu pod instalację automatów do gier uniemożliwiając ich eksploatację i udostępniając je osobom grającym, urządzał gry na automatach U. (...) b.n S. (...) nr (...), H. (...) w miejscu do tego nieprzeznaczonym i bez wymaganego zezwolenia naruszając dyspozycję określoną, art. 14 ust. 1 art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 612 ze zm.)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 §1kks

3/ P. M. został oskarżony o to, że w dniu 21 października 2015 r. w K. przy ul. (...), w lokalu L., realizując umowę dzierżawy w części powierzchni, zawartą w dniu 05.10.2015 r. z (...) P. M. z siedzibą w C. oraz umowę z dnia 05.05.2015 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., wydierżawiając część powierzchni lokalu pod instalację automatów do gier umożliwiając ich eksploatację i udostępniając je osobom grającym, urządzał gry na automatach U. (...) b/n, w miejscu do tego nieprzeznaczonym i bez wymaganego zezwolenia naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 , art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. (o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 612 ze zm.) tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Kętrzynie wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie II K 48/17

I na podstawie art. 17§ 1 pkt 2 kpk w zw. z art.414§ 1 kpk w zw. z art.113 § 1 kks oskarżonych A. R., R. W. i P. M. uniewinnił od popełnienia zarzucanych im czynów,

II na podstawie art.632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych A. R., R. W. i P. M. zaskarżył Naczelnik (...) w O. i zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę jego orzeczenia i mających wpływ na treść tego orzeczenia polegający na błędnej ocenie materiału dowodowego i przyjęcie błędnych ustaleń, iż oskarżeni nie dopuścili się popełnienia zarzucanych im czynów zabronionych, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego, a w szczególności okoliczności podpisania przez oskarżonych umów dzierżawy powierzchni między sobą w celach zarobkowych pod ustawienie i zainstalowanie automatów do gier, wbrew obowiązującym przepisom, prowadzą do wniosku, iż oskarżeni popełnili świadomie zarzucane im czyny.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie jest zasadna w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego A. R. Jeżeli zaś chodzi o oskarżonych R. W. i P. M. zasługiwała ona na uwzględnienie w takim zakresie w jakim nakazywała uchylenie zapadłego wobec nich wyroku i umorzenie postępowania .

Odnośnie **A. R.**, to w ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszym postępowaniu kluczowe znaczenie dla oceny odpowiedzialności oskarżonego ma zagadnienie strony podmiotowej czynu mu zarzucanego. Zdaniem Sądu odwoławczego bowiem, to strona podmiotowa czynu jawi się jako główna kwestia wynikająca z zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego. Ocena charakteru przepisu art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych winna, w analizowanym przypadku, być oceniana właśnie w kontekście strony podmiotowej czynu objętego aktem oskarżenia, a nie rzeczywistej aksjologii regulacji tego przepisu. Powyższe założenia pozostają przede wszystkim implikacją stanowiska tego oskarżonego wynikającego tak z jego wyjaśnień, w których nie przyznał się do

popelnienia zarzucanego mu czynu jak również z odwołania się do korzystnych dla niego orzeczeń, w tym zapadłych już w sytuacji powoływania się przez A. R. na „okres przejściowy” a w konsekwencji ich oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy i istotą zarzutów apelacji, skoro wspólną kwestią tych zagadnień pozostaje właśnie kwestia strony podmiotowej działania oskarżonego, a więc jego zamiaru, w rozumieniu art. 4 kks., towarzyszącego podejmowaniu zachowań opisanych aktem oskarżenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach przedmiotowego postępowania, kwestia oceny zamiaru oskarżonego w rozumieniu art. 4 kks. musi zostać oceniona w kontekście art. 10 kks., w szczególności w kontekście mniemania AS. R. co do podejmowania przez niego dozwolonej działalności, która nie rodzi odpowiedzialności prawnokarnej. W tym zatem zakresie odwołać się należy do złożonych w toku rozprawy wyjaśnień oskarżonego jak na k.872 odw, w których wskazując wprost na art. 4 przepisów przejściowych podawał, że uważał, iż jego działalność do dnia 30 czerwca 2016 r. jest legalna.

Ponadto zauważyć należy, że przepis art. 10 kks. normuje kwestie błędu co do okoliczności stanowiącej znamię, a także co do bezprawności i karalności czynu. Działanie w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu, uregulowane w art. § 1 art. 10 kks. wyłącza odpowiedzialność sprawcy jedynie czynu umyślnego, natomiast § 2, 3 i 4 tegoż przepisu wyłączają również odpowiedzialność nieumyślną, która oczywiście w realiach analizowanej sprawy pozostaje bez znaczenia, jako że zarzucany oskarżonym czyn z art. 107 § 1 kks., może być on popelniony jedynie w formie zamiaru umyślnego. Funkcją błędu co do ustawowego znamienia tworzącego typ podstawowy, przewidziany, jak wskazano, w treści § 1 kks. jest wyłączenie umyślności. Błąd ten dekompletuje umyślną stronę podmiotową typu czynu zabronionego. Z kolei funkcją usprawiedliwionego błędu co do ustawowego znamienia, tworzącego typ zmodyfikowany (§ 2), co do kontratypu (§ 3) oraz co do karalności (§ 4) - jest wyłączenie winy, stąd też konsekwencją jego wystąpienia jest brak odpowiedzialności karnoskarbowej. Jeżeli błąd z § 3-4 ma charakter nieusprawiedliwiony, następuje umniejszenie winy, co skutkuje w myśl § 5 degresją karalności.

Podnieść przy tym należy, że w doktrynie wskazuje się, iż w wypadku klauzuli typu „wbrew przepisom ustawy” (a taka jest zamieszczona w treści art. 107§1 kks) raz mamy do czynienia z elementem określającym bezprawność czynu, a raz z elementem indywidualizującym podmiot. Jeżeli sprawca nie zna w ogóle treści przepisu prawa finansowego wypełniającego blankiet „wbrew przepisom ustawy”, to taka nieświadomość jest nieświadomością znamienia czynu (znamienia podmiotu, sprawca nie wie bowiem, że jest podmiotem czynu zabronionego) wyłączającą umyślną realizację znamion. Jeżeli jednak sprawca zna treść przepisu prawa finansowego, wie zatem, w jakich okolicznościach zachowanie naruszy taki przepis, nie wie tylko, że zachowanie takie jest karalne, to nieświadomość tego rodzaju jest kwalifikowana wedle art. 10 § 4 k.k.s., co oznacza, że mamy do czynienia z błędem co do karalności (porównaj G. Łabuda i inni Komentarz do KKS WKP 2017) . Jednocześnie wyłączenie winy przy błędzie co do karalności następuje jedynie wówczas, gdy błąd ten jest usprawiedliwiony.

Przez "usprawiedliwione błędne przekonanie" należy rozumieć sytuację, w której z uwagi na ustalone okoliczności, sprawcy nie można zarzucić, że gdyby dołożył należytej staranności, to rozpoznałby właściwie daną okoliczność. Warto przy tym zaznaczyć, że błąd może być wynikiem - wcale nie tak rzadkiej w obszarze prawa finansowego - mylnej interpretacji przepisów wypełniających blankietowe znamię czynu zabronionego. W praktyce nierzadko zdarza się też, że przyczyną błędu jest wprowadzenie danej osoby w błąd przez profesjonalnego doradcę lub urząd, organ i sąd interpretujący przepisy prawa.

Odnosząc powyższe uwagi natury teoretycznej do realiów analizowanej sprawy, nie sposób pominąć poważnych kontrowersji interpretacyjnych związanych z problemem notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych Komisji Europejskiej. Początkowo bowiem, w postępowaniach karnoskarbowych stanowisko pełnomocników, obrońców i oskarżonych o potrzebie notyfikacji uznawane było za niezasadne - zarówno w rozstrzygnięciach organów celnych jak i w orzecznictwie sądów powszechnych i administracyjnych. Następnie jednak, doszło do istotnego przewartościowania powyższego poglądu i niemalże zgodnie i powszechnie sądy powszechne uznawały za niemożliwą odpowiedzialność karnoskarbową z art. 107 kks. osób, prowadzących i organizujących gry na automatach - z uwagi na brak zachowania procedury notyfikacyjnej. Podobnie kształtowały się również w przeważającej części poglądy doktryny, a odnotować

jedynie wypada konsekwentne stanowisko urzędów celnych negujących potrzebę i wymóg notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych. Między innymi taki stan rzeczy wywołał nie tylko potrzebę zmiany ustawy o grach hazardowych ale i jej notyfikację, jednocześnie skutkując konsekwencją legislacyjną wyrażoną w treści art. 4 ustawy nowelizującej z dnia 12 czerwca 2015 r. Wreszcie, wprowadzie już po zdarzeniu objętym zarzutem, ale wywołało orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej C- 303/15 z dnia 13 października 2016 r. w trybie prejudycjalnym dotyczące wykładni art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, z którego zdaje się wynikać brak obowiązku notyfikacji art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jako regulacji nie stanowiącej przepisu technicznego.

Tym samym w sytuacji niewątpliwego zaistnienia - w sferze odnoszącej się do odpowiedzialności za popełnienie czynu z art. 107 § 1 kks.- zmienności ocen co do wiążącej wykładni w zakresie obowiązującego porządku odnośnie bezprawności i karalności, zdaniem Sądu Okręgowego, nawet osoba o podwyższonym standardzie wymogów w sferze świadomości prawnej z racji prowadzenia profesjonalnej działalności gospodarczej dotyczącej organizowania gier na automatach, mogła nie posiadać należytego rozeznania w tym przedmiocie. Zauważyć należy, iż uwaga powyższa nie dotyczy legalności prowadzenia samej działalności dotyczącej używania automatów do gier, lecz odnosi się do kwestii wpływu i konsekwencji karnoskarbowych wywołanych uznaniem potrzeby notyfikacji stosownych przepisów o grach.

Niewątpliwym pozostaje zatem, iż w dacie czynu zarzucanego oskarżonemu A. R., tj. 21 października 2015 r., nie sposób byłoby się doszukać jasnej, pewnej i jednoznacznej wykładni o ukształtowaniu odpowiedzialności karnoskarbowej za urządzenie gier na automatach. O problemach związanych z powyższą wykładnią świadczy w istocie także i treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. wydanego w sprawie I KZP 1/16 wydanego już po zarzucanym oskarżonym czynie. Nie sposób bowiem pominąć faktu, iż „kluczowy” art. 4 cyt. ustawy nie był tak jasny i precyzyjny by nie budzić wątpliwości, skoro stał się przedmiotem instytucji zapytania prawnego do Sądu Najwyższego sformułowanego w postępowaniu odwoławczym przez sąd. O zasadności różnych możliwości interpretacyjnych zaświadczały rozstrzygnięcia znajdujące się na k. 207-707 akt, z których wynika, że zarówno sądy jak i organa ścigania rozumiały przepis art. 4 jako umożliwiający prowadzenie tego rodzaju działalności jak zarzucana oskarżonemu bez koncesji lub zezwolenia do dnia 1 lipca 2016 roku i wprowadzały tzw okres dostosowawczy. Zwrócić trzeba uwagę, że te decyzje procesowe, w których odwoływano się do wskazanego przepisu art. 4 dotyczyły podmiotów prowadzących tożsamą działalność na terenie RP jak w przypadku oskarżonego i to w czasie zbliżonym do czasu czynu zarzucanego oskarżonemu w tej sprawie.

Powyższa argumentacja jawi się jako istotna w odniesieniu do możliwych ocen interpretacyjnych dokonywanych w dacie zarzutu przez oskarżonemu, który w dniu 21 października 2015 r. uznał, iż okres przejściowy wskazany w treści art. 4 cyt. ustawy dotyczy także działalności prowadzonych przez niego w zakresie urządzania gier na automatach.

Wprowadzie skarżący w złożonej apelacji kwestionują możliwość istnienia po stronie oskarżonego przekonania o objęciu ich działalności okresem przejściowym przewidzianym w art. 4 cyt. ustawy jednak nie sposób nie zauważyć, iż zwalczając przeciwną ocenę faktycznie posługuje się argumentacją wyrażoną w treści postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r., która w dacie zarzucanego czynu z dnia 21 października 2015 r. nie była oskarżonemu z oczywistych powodów znana. Po raz kolejny zatem podkreślić należy, że skoro problemy interpretacyjne mają zarówno sądy, jak i przedstawiciele doktryny – i to nawet po wydaniu powołanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, to zasadnym jest wnioskowanie, iż również oskarżony mógł korzystnie dla prowadzonej przez siebie działalności interpretować treść art. 4 cyt. ustawy.

Odnosząc powyższe refleksje do wyrażonej wcześniej uwagi, iż przestępstwa określonego z art. 107 § 1 kks. można dopuścić się jedynie z zamiarem umyślnym, a więc wskazującym, iż sprawca zarzucanego aktem oskarżenia czynu chciał go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia godził się na to, wypada ocenić, iż oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym wcześniejszymi ocenami prawnymi, dotyczącymi braku konsekwencji karnoskarbowych, błędnym przekonaniu, że obejmuje go okres przejściowy umożliwiający do 1 lipca 2016 r. urządzenie gier na automatach, przewidziany w art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach

hazardowych, co skutkowało utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy odnośnie A. R. – art.437§1 kpk, art.438 pkt 2-3 kpk.

Natomiast co do zasady nie sposób jest odmówić w realiach niniejszej sprawy apelacji prokuratora odnośnie pozostałych oskarżonych albowiem ich sytuacja procesowa przedstawia się odmiennie niż oskarżonego A. R..

Jeśli chodzi o **R. W.**, to ten oskarżony na żadnym etapie postępowania nie powoływał się na te okoliczności, które wskazywał A. R., a które mogłyby prowadzić do uznania, że także i ten oskarżony działał w wyżej opisanym błędzie. Wymieniony oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznawał się do winy odmawiając generalnie składania wyjaśnień – k.85. W toku rozprawy głównej R. W. podał, że myślał, że jego działalność jest zgodna z prawem. Nie sposób więc w tej sytuacji niejako z urzędu w stosunku do wymienionego oskarżonego rozpatrywać kwestię błędu istniejącego po stronie tego oskarżonego, jak to uczynił Sąd I instancji skoro faktycznie oskarżony na takowy się w ogóle nie powoływał.

Z treści uzasadnienia Sądu Rejonowego wynika, że rola R. W. polegała na wynajęciu powierzchni celem umożliwienia wstawienia i zainstalowania urządzeń, które eksploatował A. R.. Te ustalenia nie były kwestionowane przez oskarżonego i sąd odwoławczy je w pełni podziela albowiem znajdują one potwierdzenie w dowodach zgromadzonych i przeprowadzonych przez Sąd I instancji. W tej więc sytuacji popełnienie przez tego oskarżonego zarzucanego mu czynu jest niewątpliwie.

Analogicznie należy odnieść się do oskarżonego **P. M.**, który w toku postępowania rozpoznawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił, że myślał, że działa legalnie k.872 odw. Wymieniony w toku rozprawy przed Sądem I instancji faktycznie odmówił składania dalszych wyjaśnień a tym samym w żaden sposób nie odwoływał się do okoliczności z ar.10 kks, które i co do niego mogły wskazywać na istnienie po jego stronie błędu. Tym samym i w tym wypadku stwierdzić należy, że nie sposób jest z urzędu w stosunku do P. M. rozpatrywać kwestię błędu istniejącego po stronie tej oskarżonej, jak to uczynił Sąd I instancji skoro faktycznie oskarżona na takowy się w ogóle nie powoływała.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy wynika, że rola i tego oskarżonego polegała na wynajęciu powierzchni celem umożliwienia wstawienia i zainstalowania urządzeń, które eksploatował A. R.. Te ustalenia nie były kwestionowane przez oskarżonego i sąd odwoławczy je w pełni podziela albowiem znajdują one potwierdzenie w dowodach zgromadzonych i przeprowadzonych przez Sąd I instancji. W tej więc sytuacji popełnienie przez oskarżonego P. M. zarzucanego mu czynu jest niewątpliwie.

Natomiast w ocenie sądu odwoławczego realia sprawy nakazywały co do oskarżonych R. W. i P. M. rozważenie i ocenę stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów.

Determinantami oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, określonymi w art. 53 §7 kks są rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, waga naruszonego obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia.

W sprawie wskazanych oskarżonych z pewnością nie wchodzi w grę wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, gdyż tego nie dotyczy przepis art. 107§1kks i to nie zostało ujęte w znamionach tego przestępstwa. Trudno też ocenić wagę naruszonego przez oskarżonych obowiązku finansowego, ponieważ taki obowiązek nie ciążył na tych oskarżonych jako urządzającym grę na automatach w lokalu w B.. To samo odnieść należy do rodzaju naruszonej reguły ostrożności i stopnia jej naruszenia. Jeżeli zaś chodzi o rodzaj i charakter naruszonego lub zagrożonego dobra to zwrócić należy uwagę, że w doktrynie wskazuje się, iż reglamentacja działalności hazardowej służy ochronie kilku dóbr prawnych. Celem sprawowania kontroli państwa nad hazardem jest nie tylko ochrona mienia Skarbu Państwa uzyskującego znaczne wpływy budżetowe z tej działalności. Chodzi również

o ochronę szeroko pojętego porządku publicznego, który na skutek utraty płynności finansowej przez obywateli może być zagrożony, a także o mienie klientów podmiotów wykonujących działalność hazardowej.

Odnosząc to realiów niniejszej sprawy zwrócić trzeba uwagę, że zachowanie oskarżonych dotyczyło wstawionych jedynie dwóch automatów. W związku z tym skala urządzania przez oskarżonych tych gier na automatach była niewielka. Tym samym zagrożenie wpływów do budżetu, mienia obywateli, czy też porządku publicznego było niewielkie. Istotne znaczenie ma również to, że zarzut dotyczy urządzania gier na automatach w jednym dniu tj. 21 października 2015 roku, co także przekonuje, że zagrożenia związane z prowadzoną przez tych oskarżonych działalnością były minimalne, w szczególności, iż tak naprawdę to nie wiadomo ilu klientów kiosku w tym dniu grało na tych automatach.

W konsekwencji w ocenie Sądu Okręgowego w stosunku do oskarżonych należało postępowanie karne umorzyć z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynów jakich się dopuścili.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. W. i P. M. uchylono i umorzono wobec nich postępowanie na podstawie art. 1§2 kks w zw. z art. 17§1 pkt 3 kpk w zw. z art. 113§1 kks- art.437§2 kpk, art.438pkt 2-3 kpk.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze odnośnie do oskarżonego A. R. orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk a co do pozostałych oskarżonych na podstawie art. 632a§1 kpk uznając, że zachodzą okoliczności przewidziane w tym przepisie.